

Проповідь на неділю м'ясопусну, про Страшний суд (Ігор Ісіченко, 2017)

Categories : [Проповіді](#)

Date : 17/02/2018

Дорогі брати і сестри!

Коли я вертався позавчора до Харкова, біля мене сидів у поїзді молодий чоловік, який, помітивши поряд із собою священнослужителя, трішки покрутився на сидінні, а потім зважився задати питання, яке його, очевидно, давно тривожило: «Чому я не можу спастися, якщо я молитимуся вдома? Хіба Бог почує мене дома гірше, ніж як я буду в церкві?».

Я думаю, що немає серед нас того, хто так чи інакше не чув би подібне питання і не мусив би на нього відповідати. Та і в багатьох із нас воно час від часу виринає, коли захворієш або втомишся, або не хочеш когось бачити в церкві і шукаєш собі аргументів для того, щоб залишитися вдома...

І ось сьогоднішнє Євангеліє (Мт. 25:31-46) дуже повно і містко пояснює нам, чому Бог кличе нас бути разом, чому Христос говорить: *«Де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них»* (Мт. 18:20). Не один, а двоє чи троє!

Бог чує нас завжди: коли ми наодинці, і коли у великій громаді. Він завжди з нами. Але чи завжди ми можемо Його почути? Христос пояснює нам, у кому нам слід бачити Його. У своєму ближньому!

Дивіться, який образ Він пропонує Своєму оточенню – палестинським пастухам, які звикли бачити різні отари довкола себе, – вівців і кіз. Для нас це вже екзотика. І нам уявити собі, чим розрізняється їхня поведінка, коли вони пасуться, важко. Але навіть у фільмах, не говорячи про живі картини десь на карпатських полонинах, чи в нас – на пагорбах за Харковом, ми можемо принаймні побачити частіше кіз, які пасуться кожна сама по собі. Їх треба дуже пильнувати, щоб вони не розбіглися далеко. Вони не дивляться одна на одну, шукають, де вигідніше самій пастися. А вівці йдуть разом, слухають пастуха, гуртуються довкола нього. Я завжди згадую, як у Татрах довелося бачити отару, де вівці ніби злазяться, як бджоли, коли прохолодно, одна до одної, кладуть голівки одна на одну і створюють такий собі пухнастий клубок на гірських луках.

Бачите, яка різниця між цими двома видами тварин? В образі козлів Господь показує нам індивідуалістів, таких, якими ми можемо бути, коли не зважаємо на оточення, не думаємо про інших, коли йдемо до своєї вигоди самі через життя. І з Богом теж хочемо говорити еґоїстично, наодинці, не звертаючи уваги на тих, хто є довкола. А праворуч стоять скромні овечки, які звикли бути разом, пильнувати одна одну, гуртуватися, допомагати, коли одній з них стане скрутно.

Бог вчить нас бути саме такими: не просто слухняними, але й довірливими *овечками*, здатними до взаємодопомоги. Здатними побачити у ближньому Самого Христа і допомагати ближньому так, як би ми допомогли Христові, коли б Він прийшов до нас.

Саме тому і церковна громада є для нас школою майбутнього, школою Небесного Царства. Бо і Небесне Царство не буде індивідуальне для кожного окремо. Ні. Воно гуртуватиме нас у одну велику родину, в якій панують любов і солідарність, і взаємодопомога. Очевидно, що в Небесному Царстві не буде таких випробувань, які вимагатимуть від нас одному жертвувати чимось заради інших. Але напевно, що збережуться форми вияву стосунків любови, які допомагатимуть нам реалізувати те, що в нас було добре.

Христос приходить для того, щоб відкрити нам дорогу у Небесне Царство і показати, що цією дорогою ми маємо йти разом. Не випадково так часто з'являється у Євангелії образ пастуха і отари, образ овець. Христос вчить нас йти солідарно, вміти захистити себе, вміти боронити один одного, вміти допомогти тому, хто біля нас потребує цієї допомоги.

Коли ми ховаємося від викликів часу, ізолюємо себе, коли ми відгороджуємося від проблем довколишнього світу – ось тоді ми і відмовляємося бачити у нашому ближньому Христа.

Здається парадоксом вчитися мистецтву жити в спільноті перед Великим постом, який, на перший погляд, навпаки –привчає нас до ізоляції від зовнішніх подразників, привчає до самотньої молитви. Але бувають різні самотні молитви. Буває самовдоволенна молитва фарисея, який не бачить довкола нікого, рівного собі. А буває молитва аскета, який усамітнюється для того, щоб позбутися фальшивих образів довкілля, для того, щоб молитися за цілий світ. І може він, цей аскет, відчуває в своєму серці нас усіх, довколишній світ, набагато тонше, ніж людина, яка сидить, втупившись у телебачення, і вважає, ніби тим, що вона емоційно реагує на показувані їй картини, вона також впливає на цей штучний світ.

Великий піст дається нам для того, щоб звільнитися від фальшивих образів, які заважають нам реально бачити довкілля, бачити один одного. Бо часто телевізор, смартфон або комп'ютер стають для нас стіною, яка не дає нам побачити реальну людину, яка живе поряд. Пригадаймо, скільки разів ми дивилися за останній тиждень на екран телевізора чи монітор комп'ютера і скільки разів ми бачили сусіда, віталися з ним і говорили з ним? Неспівмірні цифри...

Сьогоднішнє Євангеліє закликає нас використати цей Великий піст для того, щоб звільнитися від оманливих посередників у сприйнятті довкілля. Закликає зуміти в кожному, хто потребує нашої допомоги, побачити Самого Христа, Який іде не тільки для того, щоб нам допомогти. Господь іде, щоб дати нам шанс розкритися, виявити в собі ті дари, які Він дав нам, і щедро поділитися ними зі своїм ближнім. Амінь.

Архиєпископ Ігор (Ісіченко)

<https://kyrios.org.ua>